

endőket s reméljük, ez nem is lesz üres keret, hanem munkánk ki is fogja tölneni. Sokat azonban nem szabad várni, nehogy csalódjunk: ha csak annyit is elér ez a kis kör, hogy Kálmány Lajos hagyományát élővé tudja tenni, a szegedi és a sajátos alföldiség gondolatát izgásgaságával ébren tudja tartani: úgy gondoljuk, elegendő tett hivatásának. Ha meg ennél többet is tud alkotni, bizton mondhatja, hogy munkája »jó mulatság s férfi-munka volt.«

PÉTER LASZLÓ

⁶ Fontosabb irodalom: Joó Tibor: A tanyai agrársettlement Szegeden, Magyar Szemle, 1929. VII:375—378. II. Ortutay Gyula: A Szegedi Fiatalok Művészeti Kollégium, Magyar Szemle, 1934. XX:43—53 II. Bartucz Lajos: Az Alföldi Tudományos Intézet Évkönyve I., 1944—45, Szeged, 1946., Kiss Sándor: Mit tudunk Tápéról, Délvidéki Szemle, 1942:251—254. II. Márkus István: Az új falukutatás problémái, Valóság, 1946. évi 3—5. sz. 51—60 III. Bálint Sándor: A szegedvidéki néprajzi kutatás eredményei és feladatai (Hajnalodik, 1944. január.) Móra Ferenc: Kálmány Lajos halála, Ethnographia, 1919:94—99. III. Ortutay Gyula: Kálmány Lajos és a modern néprajzi gyűjtés, Szellem és Élet, 1941. IV:192—202. II., Féja Géza: Kálmány Lajos (Nagy vállalkozások kora, Bp. 1943., 94—103. II.) Fél Edit: Kocs 1936-ban (néprajzi monográfia) Bp. 1941. Tanya, falu, mezőváros I.

Ha volna egyszer dús hatalmam...

Ha volna egyszer dús hatalmam:

Oriás csörgővel kezembem,
Vad játékkal de összeráznék
Mindent az élő végtelenben!

Elvegyítném a jót a rosszal,
Hívót azzal, ki messze kémlél,
Megitatnám a farkas-kölykököt
Szarvasimó szelid tejével.

Az újat hoznám, törvény ellen,
Ércebb törvényért, élt kifenten;
Jobbért lihegnék roskadásig
S tudnám, hogy mégis ördög lettem.

Kegyest a hitetlen merésznek
Ágálásával csuknák egybe;
Bitang örömmel néznék mindent
S velem a Tejút is nevetne.

Rázódna csörgőm és a kedves
Démonjaim fűzerbe fognák;
A hősi nép fakardot kapna
S a gyáva vér és könny galoppját.

Szörny' tréfát ezret is csinálnék
S még új ezerral sem beérvén,
Józant s bolondot így kevernék
Élet s halálnak meredélyén.

Gonosz s vidám örömmel nézném
E kerge táncot míg az égő
Csörgőm csak járna és a játék
Aránya téboly, visszatérő...

S mégis e poklot unnám végül,
Akár a csinyt a vásott gyermek.
Rájönnék, hogy a kedvteléseim
Manói újat nem művelnek.

A káoszról csak többet adnék
Galádat s szentet mégse telve;
Bűvész lennék a mennyiségen
S minőség tegnapot lehelne.

Sóvár jaját meddön kavarnám
Tovább én félszeg, rossz vajások
S kezemből rútabbat, hogy érne
A zagyvaságra épült Város?

De nyernék bár e ferde játszám
Hozzá hatalmam: pusztá álom;
Parányiságom fölzihaló
Dühe csak itt a véghaláron.

Ahol tengődöm, bár tudom rég,
Hogy nincs remény, a terek zártak,
A végtelen magába görbül,
S a törpe megmarad magának...

FÜSSY LÁSZLÓ